

særdeles Nytt eller Overraskende, og heller ikke troer jeg, at man havde Grund til at vente det. Jeg for mit Bedkommende fortryder ingenlunde, at jeg i sin Tid stemte imod denne Kirkekommission, og jeg vilde ønske, at jeg da havde været i Fleertal. Jeg troer, at Resultatet af dens Forhandlinger vilde blive til mere Skade end Gavn, idetmindste maa det stille sig saaledes for os, som ønske en fri Udvikling af det aandelige Liv her i Landet. Derimod skal jeg villig indrømme, hvad den høitærede Minister fremhævede, at der dog er kommet adskillige Dplysninger frem igjennem Kirkekommissionen, og navnlig skal jeg meget paastjonne de Dplysninger, som her foreligge angaaende denne Sag. Den er nu ureguelig belyst for os som ingenstinde tidligere, men disse Dplysninger kunde vi ligesaa let have faaet frem uden Kirkekommissionen. Jeg er overbevist om, at den høitærede Kirkeminister meget let kunde have skaffet dem, selv om Kirkekommissionen ikke havde været; saameget mere er jeg overbevist derom, som Enhver jo kan see af Forhandlingerne derom, at det væsentlig er ved den høitærede Ministers egen personlige Indvirkning som Kirkekommissionens Formand, at disse Dplysninger ere komne til stede.

Hindenburg: Den Sag, vi i disse Dage have havt for til Behandling, har jo været angreben i saa mange Puncter og af saa forskjellige Talere, men for Størstedelen have Angrebene været af den Besskaffenhed, at ærede Medlemmer have erklæret, at Uoverensstemmelseerne dog ikke vare anderledes, end at de med nogle Rettelser vilde kunne samstemme med Lovudkastet i det Hele taget. Den Modstand, som væsentlig er faelig for Lovudkastet, den, der gaaer ud paa, at man overhovedet ikke burde tage imod det, er rettet mod Dprettelsen af denne geistlige Pensjons- og Hjælpefond. Der er blevet sagt, at man især ikke skulde gaae ind derpaa, fordi derved Paastanden om Kirkens Eiendomsret vilde faae Medhold, og man har erklæret, at denne Paastand ikke er død, men tværtimod levende, og at den vil gjøre sig gjældende, naar der ikke sættes en Dom derfor ved at inddrage Eienden i Stats-

kassen. Det er nu vistnok fuldkommen rigtigt at denne Paastand ikke er død, og at der ikke er saa faa af vore Medborgere, som have den Mening, at Eienden tilhører Kirken paa samme Maade, som en offentlig Stiftelse eller sine Midler, hvoraf de da slutte, at Rigsdagen ingen Indflydelse bør have paa Forvaltningen af disse Midler, men at de bør henvises under en særlig Administration, der repræsenterer Kirken som saadan. Men derimod forekommer det mig ligesaa klart, at der aldeles ikke kan være Tale om, at denne Paastand skulde kunne stedes til Jorden derved, at Eienden blev inddragen i Statskassen. Det blev sagt af den ærede sidste Taler, at naar man ikke inddrog Eienden i Statskassen, vilde der fremkomme Paastande om, at disse Midler burde anvendes i kirkelige Diemed. Det kan være; men de samme Paastande vilde fremkomme, ogsaa naar man inddrog Eienden i Statskassen; dette vil i saa Henseende hverken gjøre fra eller til. Det er klart, at naar man har den Overbeviisning, at Kirken har Eiendomsret til Eienden, saa vil denne Overbeviisning ogsaa da gjøre sig gjældende, kun under den Form, at Statskassen skulder Kirken Noget, og at den bør give dette Guds tilbage. Det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Klein), som havde Ordet forleden, udtalte den Sætning, at man maatte søge sin Styrke i sin Begrændsning, og dertil raabte det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds: „Hør“ (S. N. Hansen: Hør!). Det glæder mig, at han ogsaa nu raaber „Hør“; thi derved kan jeg gaae ud fra som en given Sag, at man bør søge sin Styrke i sin Begrændsning, at man ikke bør sætte sig et Maal, som man ikke kan naae. Men det er jo at sætte sig et Maal, der er ligefrem umuligt, at ville udrydde en Overbeviisning hos Folk om, at Noget bør indrettes paa en vis Maade. Der er et gammelt Ordsprog, som siger, at Tanker ere tolfrie. Om vi ogsaa i Forening med Landsstinget og Regjeringen gave en Lov om, at saaledes skal det være, kunde vi dog ikke forhindre Folk fra at have den Overbeviisning, at Kirken ejer Eienden. De vilde da vel ikke sige, at Eienden eies af Kirken; men de vilde sige, at det er Uret, at man har sa-